ଗୋଟିଏ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ସମ୍ପର୍କରେ

ସେଦିନ ମାଡ୍ରାସ୍‌ଠାରୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ବିମାନ ବିଳମ୍ବିତ ହେବାରୁ ଅଭିଜିତ୍ ଆଦୌ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ନଥିଲା । ଗୋଟାଏ ନାଁ କରା କମ୍ପାନିର ବିଜିନେସ୍ ଏକ୍‌ଜିକ୍ୟୁଟିଭ୍ ହିସାବରେ ତାକୁ ଘୂରି ଘୂରି ବୁଲିବାକୁ ପଡ଼େ ବିମାନବନ୍ଦରରୁ ବିମାନବନ୍ଦର ଓ ନିକଟ ଅତୀତରେ ସେ ବୁଝିପାରୁଚି ଯେ, ଉଡ଼ାଜାହାଜଗୁଡ଼ିକର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟସୂଚୀ ପ୍ରାୟ ବିଳମ୍ବିତ ହୋଇଯାଉଛି କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ । ଆଉ ତା'   ଭିନ୍ନ ଆଜି ସକାଳେ ଚା'   ଖାଇବା ବେଳେ ତା'ର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୀଳା, ଚା'   କପ୍‌ରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଭାସମାନ ଚା'   ପତ୍ରର ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରି ଘୋଷଣା କରିଛି ଯେ, ଆଜି ସମଗ୍ର ଦିନଟା କଟିବ ଘୋର ଉତ୍ତେଜନା ଓ ଉଦ୍‌ବେଗ ଭିତରେ । ଅବଶ୍ୟ ଦିନର ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜାଳ ପରେ ପରିସମାପ୍ତି ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହବାର ସମ୍ଭାବନା ରହିଛି ।

ଅଭିଜିତ୍‌ର ସାରା ଦିନଟା ଅବଶ୍ୟ ମୋଟାମୋଟି ସେହିପରି କଟିଛି । ସକାଳର ଚା'   ଖାଇବାଟା ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା ଘର ସାମ୍ନା ରାସ୍ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ କାର୍ ଆକ୍ସିଡେଂଟ୍‌ପାଇଁ । ଗୋଟାଏ ରକ୍ତାକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ, ତା'   ପରେ ଆମ୍ବୁଲାନ୍‌ସ ପାଇଁ ଟେଲିଫୋନ୍ ଓ ସମସ୍ତ ଝମେଲା ସରିଯିବାର ଉପକ୍ରମ କରୁକରୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ପୁଲିସ ଭ୍ୟାନ୍ । ଅଫିସରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି, ଲୋଡ୍‌ସେଡ଼ିଙ୍ଗ୍ ହେତୁ ଏଆରକଣ୍ଡିସନର୍ ଅଚଳ । ଗୋଟାଏ ହେଲେ ଲଙ୍ଗ୍‌ଡିଷ୍ଟାନ୍‌ସ କଲ୍ ମିଳୁନାହିଁ ଏବଂ ତାର ଚୋରି ହୋଇ ଯାଇଥିବା ହେତୁ ଟେଲିପ୍ରିଣ୍ଟର ଅଚଳ । ଅଫିସ୍‌ରୁ ଫେରିଲାବେଳକୁ ରାସ୍ତାରେ ଦେଢ଼ଘଣ୍ଟା ଡେରି, କ'ଣ ଗୋଟାଏ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଟ୍ରାଫିକ୍ ଜାମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ଘରେ ପହଞ୍ଚୁ ନ ପହଞ୍ଚୁଣୁ ବାହାରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ସିଧା ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟ, ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ କନ୍‌ଫରନେସ୍ ଆଟେଣ୍ଡ କରିବାକୁ । ଅବଶ୍ୟ ଆଜିର ଟ୍ରିପ୍‌ଟା କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ୍ କରିଦେବାକୁ ଲୀଳା ଅନେକ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ଥିଲା ଅଭିଜିତ୍‌କୁ । କହିଥିଲା, "ଏତେ ଟେନ୍‌ସନ୍ ଭିତର ଦେଇ ଗଲେ ନର୍ଭ ଉପରେ ଅଯଥା ଚାପ ପଡ଼େ, ଯେତେ ସମ୍ଭବ ଆଭଏଡ୍ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।"   ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାର ଅନୁନାସିକ ବକ୍ତବ୍ୟକୁ କର୍ଣ୍ଣପାତ ନକରି ବ୍ରିଫ୍‌କେସ୍‌ରେ ଫାଇଲ୍ ଭର୍ତ୍ତି କରୁକରୁ ନୀରବରେ ସୂଚନା ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ଯେ କମ୍ପାନିରେ ଚାକିରି କରିବା ଘରୋଇ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ବ୍ୟାପର ନୁହେଁ, ଯାହାକୁ ବିନା କାରଣରେ କ୍ୟାନ୍‌ସଲ୍ କରିହୁଏ ।

ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟର ଲାଉଞ୍ଜରେ ଯେତେବେଳେ ଧାତବସ୍ୱରରେ ଘୋଷଣା କରାଗଲା ଯେ ଫ୍ଲାଇଟ୍ ଫୋର୍ ୱାନ୍ ଫାଇଭ୍ ଦୁଇଘଣ୍ଟା ବିଳମ୍ବରେ ଛାଡ଼ିବ, ସେତେବେଳେ ଲୀଳା ଟିପ୍‌ପଣୀ ଦେବାକୁ ଭୁଲି ନ ଥିଲା । ଲୀଳା କହିଥିଲା, "ତମେ ସିନା ସବୁବେଳେ ହସରେ ଉଡ଼େଇ ଦେଇ ଆସିଛ, କିନ୍ତୁ ଦେଖ ମୋର ପ୍ରେଡ଼ିକ୍‌ସନ ଠିକ୍ ହଉଛି କି ନାହିଁ । ୟେ'ତ ମାତ୍ର ପ୍ରାଥମିକ ଘୋଷଣା, ୟା'   ପରେ ପରେ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ବିଳମ୍ବ ହୋଇପାରେ । ସେଥର ମନେ ନାହିଁ ଦିଲ୍ଲୀରେ କ'ଣ ହେଲା?" ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାର କଟିରେ ବେଷ୍ଟିତ ବାହୁର ବନ୍ଧନୀ ସାମାନ୍ୟ ଢ଼ିଲା କରି କହିଲା, "ତମେ ସବୁବେଳେ ପେସିମିଷ୍ଟିକ୍ । ଆର୍କେଡ଼୍‌ରେ ଉଇଣ୍ଡୋ ସପିଂ କରୁକରୁ ଦି'   ଘଣ୍ଟା ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଚାଲିଯିବ । ଜାହାଜ ଛାଡ଼ିବ ସାଢ଼େ ସାତଟାରେ, ଆଉ ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଡିନର ସର୍ଭ ନକଲେ ମଧ୍ୟ ସାଢ଼େ ଆଠଟାରେ ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ କୋ'   ହୋଟେଲ୍ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଇଥିବ ଯେ?" ଲାଳା କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇ ନ ଥିଲା ଯଦିଓ ସେ ନୀରବତା ଆଦୌ ସମ୍ମତିସୂଚକ ନଥିଲା ।

ଅଭିଜିତ୍‌ର ପାଲାମ୍ ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । କିନ୍ତୁ ସେଦିନର ଅବସ୍ଥା ଥିଲା ଅନ୍ୟ ରକମର । ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ ସମସ୍ତ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ସିକ୍ୟୁରିଟି ଅର୍ଗଳି ଦେଇ ଯାଞ୍ଚ କରିସାରି ବସେଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଡିପାରଚର୍ ହୋମ୍‌ରେ ଆଉ ସେଠାରେ ଅପେକ୍ଷାମାଣ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ବସି ରହିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା ଦୀର୍ଘ ସାଢ଼େ ଚାରିଘଣ୍ଟା । ସେଠି ନାଁ ଅଛି ଚା', କଫି; ନାଁ ଅଛି ଏଟା ସେଟା ବୁଲି ବୁଲି ଦେଖିବା ପାଇଁ ସପିଙ୍ଗ ଆର୍କେଡ଼୍, ଖାଲି ଏକଟଣା ବିରକ୍ତିକର ଅପେକ୍ଷା ଆଉ ଅପେକ୍ଷା । ଆଉ ଥରେ ସିକ୍ୟୁରିଟିକୁ ଡେଇଁ ଲାଉଞ୍ଜକୁ ଆସିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମନେହୁଏ ଯେମିତି ତମେ ଗୋଟାଏ ଯନ୍ତାରେ ପଡ଼ିଯାଇଛ । କିନ୍ତୁ ଏଠି ତ ସେ ଅବସ୍ଥା ନାହିଁ । ବୁଲି ବୁଲି ଅନେକ କଥା କରାଯାଇପାରେ ।

ପ୍ରକୃତରେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ଅନେକ ଶୀଘ୍ର । ସେମାନେ ଗୋଟାଏ ଟବାକୋ କିଅସକ୍‌ରୁ ଗୋଟାଏ ଡବା ଚୁରୁଟ୍ କିଣିଥିଲେ ଓ ସେଇ ଅବସରରେ ଦେଶୀ ବିଦେଶୀ ବିଭିନ୍ନ ଚୁରୁଟ୍ ବାକ୍ସକୁ ଆଣି ଏପଟସେପଟ କରି ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ତା' ପରେ ଯାଇଥିଲେ ବୁକ୍‌ଷ୍ଟଲ୍‌କୁ । ସେଠି ସେମିତି ଠିଆ ହେଇ ହେଇ ଏ ବହିର ସେ ବହିର ପୃଷ୍ଠା ଏପଟସେପଟ ଓଲଟଉ ଓଲଟଉ କଟି ଯାଇଥିଲା କିଛି ସମୟ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ପୃଷ୍ଠଭୂମିର ସଙ୍ଗୀତ ପରି ବାରମ୍ବାର ଶୁଣାଯାଉଥାଏ ସେହି ଧାତବ ଘୋଷଣା, ବିଭିନ୍ନ ଫ୍ଲାଇଟର୍ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ସିକ୍ୟୁରିଟିକୁ ଯିବାକୁ ତାଗିଦ କରି ବା ଫ୍ଲାଇଟ୍‌ର ସମୟ ଘୋଷଣା କରି । କିନ୍ତୁ ଫ୍ଲାଇଟ୍‌ର ନାମ ଗନ୍ଧ ସୁଦ୍ଧା ନାହିଁ । ଅଭିଜିତ୍ ଦୁଇଟା ଖଣ୍ଡେ ଶସ୍ତା ଥ୍ରୀଲର କିଣିଲା । ଲୀଳା ଦୋକାନୀକି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କରି ପଚାରିଲା, "ଚାଇଲ୍ଡ୍ କେୟାର ସମ୍ପର୍କରେ କିଛି ବହି ଅଛି? ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଲୀଳାର ଆଖିର ତାରା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଅଭିଜିତ୍‌ର ଆଖି ସହିତ ମିଶିଯାଇ ପୁଣି ବହିର ଥାକ ଆଡ଼କୁ ଫେରିଗଲା । ସେମାନେ ମାତ୍ର ଚାରି ପଞ୍ଚ ଦିନ ତଳେ ଜାଣି ପାରିଛନ୍ତି ଯେ, ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନକୁ ଆଶା କରୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ ଅନେକ ବିଳମ୍ବ ଅଛି । ବହି ଦୋକାନୀ ଏଠୁ ସେଠୁ ବାଛି ଚାରିପଞ୍ଚ ଖଣ୍ଡ ବହି କାଢ଼ିଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟ ଟିକେ ଦେଖି ଦେଇ ଲୀଳା ସବୁଯାକ ବହି ନବ କହି ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗରୁ ଟଙ୍କା କାଢ଼ିଲା । ବହି ଦୋକାନ ପରେ ସେମାନେ ଯାଇ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଖେଳନା ଦୋକାନ ଆଗରେ । ସେମାନଙ୍କର ଯଦିଓ କିଛି କିଣିବାର ନ ଥିଲା, ତଥାପି ଚାବିଦିଆ ମାଙ୍କଡ଼, ଭାଲୁ ଆଉ ପବନରେ ଫୁଲି ଉଠୁଥିବା ପେଲିକାନ୍ ଡକ୍ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ସେମାନଙ୍କର ବୟସ ଯେମିତି ଖସି ଆସିଥିଲା ଅନେକ ତଳକୁ । ସେମାନେ ହାତ ବଢ଼େଇ ମଝିରେ ମଝିରେ କଣ୍ଢେଇଗୁଡ଼ାକୁ ଛୁଉଁଥିଲେ । ଅଭିଜିତ୍ ବତକର ଥଣ୍ଟଟାକୁ ଟିକେ ଆଉଁସି ଦେଲାଣି ତ ଲୀଳା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କନା ଗଧର ବେକ ପାଖ ବାଳରେ ଟିକିଏ ହାତ ବୁଲେଇ ଆଣିଲାଣି । ସେଠି ସେମାନଙ୍କର କଟିଥିଲା ବେଶ କିଛି ସମୟ । ତା' ପରେ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ଷ୍ଟଲ୍‌ରୁ ମଧ୍ୟ ତିନି ଚାରିଖଣ୍ଡ ପତ୍ରପତ୍ରିକା ନେଇଥିଲା ଅଭିଜିତ୍ ଓ ସେଇ ପାଖରେ ଥିବା ଓଜନ ହେବା ଯନ୍ତ୍ର ଉପରେ ଗୋଟାଏ ଖିଆଲରେ ଠିଆ ହୋଇପଡ଼ି ଅଭିଜିତ୍ ସ୍ଲିଟ୍‌ରେ ଗୋଟିଏ ଦଶପଇସି ଗଳେଇ ଦେଇଥିଲା । ନାନା ପ୍ରକାର ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଧ୍ୱନିକରି ମେସିନ୍‌ଟା ଖୋପ ଭିତରକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଥିବା କାର୍ଡ଼ ଖଣ୍ଡକୁ କିଛି ସମୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଅଭିଜିତ୍ ତାକୁ ଦେଇ ଦେଇଥିଲା ଲୀଳାକୁ ଓ କହିଥିଲା, "ମୁଁ ମୋଟା ହୋଇଯାଉଛି ଲୀଳା ।" ଲୀଳା କାର୍ଡ଼ର ପଛପଟେ ଯେଉଁ ଛୋଟ ଛୋଟ ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ ଲେଖାଯାଇଥାଏ ତାକୁ ପଢ଼ିନେଇ ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗ୍‌ରେ ରଖୁ ରଖୁ ଖୁବ୍ କାଜୁଆଲି କହିଲା, "ତମେ ଯୋ' ରେଟ୍‌ରେ ବିଅର ଖାଉଚ ନା..." ସେକଥା ଉପରେ ଅଭିଜିତ୍‌ର ପାଲଟା ଟିପ୍ପଣୀ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଥିଲା, "ବାଜେ କଥା ।"

ଅଭିଜିତ୍ ମଣିବନ୍ଧର ଘଣ୍ଟାକୁ ଚାହିଁଲା ସାତଟା ପଚିଶ ମିନିଟ୍ । କିନ୍ତୁ ଏ ଯାଏଁ ତ ସିକ୍ୟୁରିଟି କାଉଂଟର ଦେଇ ବାହାରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଘୋଷଣା କରାଗଲା ନାହିଁ । ଏଇ କଥା ଭାବୁଥିଲା ଅଭିଜିତ୍ ଯେତେବେଳେ ପୁଣି କାନରେ ପଡ଼ିଲା ସେଇ ଧାତବ ଘୋଷଣା, "ଫ୍ଲାଇଟ୍ ନମ୍ବର ଫୋର୍ ୱାନ୍ ଫାଇଭ୍ ଆହୁରି ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବିଳମ୍ବରେ ଯିବ ଓ ସେଥିପାଇଁ ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଏଆର୍ ଲାଇନ୍‌ସ ଗଭୀର ଦୁଃଖ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ।"

ଏଥର କିନ୍ତୁ ବେଶ୍ ଟିକିଏ ଅସ୍ଥିର ହୋଇ ଉଠିଥିଲା ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଏଆର୍ ଲାଇନ୍‌ସ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସ୍ୱଗତ ଗୋଟାଏ ଦୁଇଟା ଅଭିଧାନ ବିବର୍ଜିତ ଶବ୍ଦର ଅଭିସମ୍ପାତ ବର୍ଷଣ କରିଥିଲା । ଲୀଳା କହିଥିଲା, "ଏମାନଙ୍କର ଘୋଷଣାର ତରିକ୍କା ମତେ ବେଶ୍ ଜଣା, ବେଶି ବିଳମ୍ବ ହବ କହିଲେ, ଅନେକ ପାସେଞ୍ଜର ଫ୍ଲାଇଟ୍ କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ୍ କରି ଘରକୁ ଫେରିଯିବାର ଆଶଙ୍କା ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ସବୁବେଳେ ଏମିତି ଅଧଘଣ୍ଟାଏକୁ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବଢ଼େଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି, ଅଥଚ ଫ୍ଲାଇଟ୍ ପୂରାପୂରି କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ୍ ହୋଇଗଲା ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଏମାନେ ନାରାଜ । କାରଣ ଅଢ଼େଇ ଶହ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ନେଇ ସହରରେ ଭଲ ହୋଟେଲ୍‌ରେ ରଖି, ଆସନ୍ତା ଫ୍ଲାଇଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ଏଆର୍ ଲାଇନ୍‌ସକୁ ବହନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।"

କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି କରି ସେମାନେ ଚାଲୁଥିଲେ ଲାଉଞ୍ଜ ଆଡ଼କୁ । ଲାଉଞ୍ଜରେ ଲୋକଗହଳି ନାହିଁ, କାରଣ ଏଇ ଫ୍ଲାଇଟ୍‌କୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସବୁ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଯେ ଯାହାର ଫ୍ଲାଇଟ୍ ଧରି ଚାଲିଯାଇ ସାରିଲେଣି । କମଳା ରଙ୍ଗର ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଚଉକିରେ ଚାରି ଧାଡ଼ିରେ ଅପେକ୍ଷାମାଣ ଯାତ୍ରୀମାନେ ବସି ରହିଛନ୍ତି । ଦୁଇଟା ଖାଲି ଚଉକିରେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ଅଭିଜିତ୍ ଆଉ ଲୀଳା ।

ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ଜାତିର, ଦେଶର ଲୋକମାନେ ବସି ରହିଛନ୍ତି ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁହଁରେ ଏଇ ଦୀର୍ଘ ପ୍ରତୀକ୍ଷାଜନିତ କ୍ଳାନ୍ତି ବେଶ୍ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରି ହେଉଛି । ଏଇ ଅବସ୍ଥାରେ ବିଭିନ୍ନ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି କ୍ଳାନ୍ତି ଅପନୋଦନ କରିବା ଭିନ୍ନ ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନ ଥିଲା ।

ସେଠି ଯେଉଁ ଭଦ୍ରମହିଳା ବସିଛନ୍ତି, ସେ ଜଣେ ଇତାଲୀୟ ହୋଇଥିବା ସମ୍ଭବ, କାରଣ ଇତାଲୀୟମାନଙ୍କର ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ମୁହଁ ସହିତ ଅନେକ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ଥାଏ । ନାକଟା ପୂରାପୂରି ଏରିଆନ୍ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଥିବା ଭଦ୍ରଲୋକ ସମସ୍ତ ବ୍ୟାପାରଟାକୁ ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ନିଦ୍ରା ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ଭଦ୍ରମହିଳା ଜଣଙ୍କ ଗୁଜୁରାଟୀ ହେବେ ପରା! ତାଙ୍କ ହାତ ଅନବରତ ବୁଣି ଚାଲିଛି ଏକ ସଂଭ୍ରାନ୍ତ ଭଙ୍ଗୀରେ । ଗୋଟାଏ ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗର ଉଲ୍‌ର ବଲ୍ ଥୁଆ ହୋଇଛି କୋଳ ଉପରେ । ଆଉ ଗୋଟିଏ କଫି ରଙ୍ଗର ବଲ୍ ଖୋସା ହୋଇଛି ବ୍ଲାଉଜ୍‌ର ବାଁପଟ ବେକ ଓ ଛାତି ମଝି ଜାଗାରେ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ କି ରଙ୍ଗର କେଜାଣି ଉଲ୍ ଲମ୍ବି ଆସିଛି ଭେନିଟି ବ୍ୟାଗ୍ ଭିତରୁ । ଆଉ ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକ ଅଧାଜଳା ଗୋଟିଏ ଚୁରୁଟ୍‌କୁ ଲଗେଇବାର ନିଷ୍ଫଳ ଚେଷ୍ଟାରେ ଗୋଟାକ ପରେ ଗୋଟାଏ ଦିଆସିଲି କାଠି ଜାଳି ଚାଲିଛନ୍ତି । ସେଇ ଯେ ପତଳା ହୋଇ ଡେଙ୍ଗା ଭଦ୍ରଲୋକ ବସିଛନ୍ତି, ସେ କେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ବାଁ ଗୋଡ଼କୁ ଡାହାଣ ଜଙ୍ଘ ଉପରେ ତ କେତେବେଳେ ଡାହାଣ ଗୋଡ଼କୁ ବାଁ ଜଙ୍ଘ ଉପରେ ରଖୁଛନ୍ତି । ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କର ଜୋତା ପାଲିସ୍ ହୋଇ ଚକ୍‌ଚକ୍ କରୁଛି । ଏପରିକି ଉପରେ ବୁଲୁଥିବା ସିଲିଂ ଫ୍ୟାନ୍‌ଟି ଅକ୍ଷତ ଭାବରେ୍ ପ୍ରତିବିମ୍ବିତ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ଜୋତାର ଟୋ ’ ରେ । ମୋଟ ଉପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯାତ୍ରୀ ନିଜ ନିଜର ଟେନ୍‌ସନ୍‌ରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ କିଛି ନା କିଛି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଅଭିଜିତ୍ ଏଇ ଅବସରରେ ତା ’ ର କୋଟ୍‌ର ଫ୍ଲାପ୍ ମେଲାକରି, ଭିତର ପକେଟ୍‌ରୁ ଗୋଟିଏ ଚକ୍ ଚକ୍ ରୁପାର ଫ୍ଲାସ୍କ ବାହାର କରି ମୁହଁରେ ଲଗାଇଲା । ନିଟ୍ ବ୍ରାଣ୍ଡିର ଉତ୍କଟ ସ୍ୱାଦରେ ଅଭିଜିତ୍‌ର ମୁହଁ ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ବିକୃତ ହୋଇ ଉଠିଲା ଯେପରି ।

ପୁଣି ଥରେ ଘୋଷଣା କରାଗଲା, ଆହୁରି ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ବିଳମ୍ବରେ ଛାଡ଼ିବ କ୍ୟାରୋଭିଲ୍ ଜାହାଜ । ଅଭିଜିତ୍ ନିଜ ଦେହର ଓଜନ ଗୋଟାଏ ଗୋଡ଼ରୁ ଅନ୍ୟ ଗୋଡ଼କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କଲା ।

ଅଭିଜିତ୍ କହିଲା, “ଲୀଳା, ଏ ଫ୍ଲାଇଟ୍‌କୁ ଏଇଥର ଶେଷ ସୁଯୋଗ ଦେଲି । ୟା ’ ପରେ ଆଉ ଥରେ ଯଦି ଏକ୍‌ସ୍ଟେଣ୍ଡ କରାଯାଏ ତାହାହେଲେ ଆମେ ଫେରିଯିବା । ଆଫ୍‌ଟର ଅଲ୍ ସାଢ଼େ ଆଠଟା ବେଳେ ଛାଡ଼ିବା ।” ଲୀଳା ଏ କଥାର କିଛି ଜବାବ ନ ଦେଇ ଲେଡ଼ିଜ୍ ଟଏଲେଟ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉଠିଗଲା । ଲୀଳା ଯେ ଅଭିମାନ କରିଛି ଏକଥା ଅଭିଜିତ୍ ବୁଝି ସାରିଥିଲା ଅନେକ ଆଗରୁ । ଶେଷ ଘୋଷଣା ପରେ ପରେ ବ୍ରିଫ୍‌କେସ୍ ଉପରେ ହାତ ଦେଇଥିବା ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ହାତମୁଠା ହ୍ୟାଣ୍ଡଲ୍ ଉପରେ ଆହୁରି ଶକ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଭଦ୍ରମହିଳା ଉଲ୍ ବୁଣିବା ଛାଡ଼ି ଦେଇ ହାଇ ଛାଡ଼ିବା ଭଙ୍ଗୀରେ ଆଉଜି ଗଲେ ଚଉକି ଉପରେ । ଚୁରୁଟ୍ ଟାଣୁଥିବା ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଦରପୋଡ଼ା ଚୁରୁଟ୍‌ଟାକୁ ଫୋପାଡ଼ି ଦବାପାଇଁ ଆସ୍-ଟ୍ରେ ଖୋଜିବାକୁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ସାମୂହିକ ଅସନ୍ତୋଷର ପ୍ରତୀକ ସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଅଥଚ ଧୀର ଗୁଞ୍ଜରଣ ଲାଉଞ୍ଜରେ ପ୍ରସରି

ଯାଇ ପୁଣି ନୀରବ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଆସନ୍ତା ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ସମୟକୁ ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ନିଜ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଲେ ।

ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଘଟଣା ଘଟିଲା, ଯାହା ଲାଉଞ୍ଜରେ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଘୋର ନିଦାଘରେ ବୃଷ୍ଟିପାତ ପରି । ହଠାତ୍ କେଉଁଆଡୁ କେଜାଣି ଲାଉଞ୍ଜ ଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲା ଗୋଟିଏ ପଞ୍ଚ ଛଅ ବର୍ଷର ଛୋଟ ଶିଶୁ, ସମ୍ଭବତଃ ବିଦେଶୀ । ଶିଶୁଟିର କପାଳର ରଙ୍ଗଥିଲା ବନିଆସୁଥିବା ଆପେଲ୍‌ର ରଙ୍ଗ ପରି ଏବଂ ସେଇ ଅଧା ସବୁଜ ଓ ଅଧା ରକ୍ତିମରଙ୍ଗ ସହିତ ଯେପରି ମିଶିଥିଲା ଟିକିଏ ଅଲିଭ୍ ଅଏଲ୍‌ର ରଙ୍ଗ, ରୌଦ୍ର ତାମ୍ର ଟ୍ରପିକ୍‌ର ନିଶ୍ଚିତ ସଙ୍କେତ ପରି । ତା’ର ଗୋଟିଏ ହାତରେ ସେ ଧରିଥିଲା ଗୋଟାଏ ଅତିକାୟ କଳା ଉଲ୍‌ର ଭାଲୁ, ଯାହାର ଦୁଇଟି ଆଖିର ଲାଲ୍ ରୁବି ପଥର ଦୁଇଟି ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଆଲୋକରେ ବେଶ୍ ଚକ୍‌ଚକ୍ କରୁଥିଲା । ଅନ୍ୟ ହାତରେ ସେ ଗୋଟାଏ ଖେଳଣା ପିଙ୍ଗ୍‌ପଙ୍ଗ୍ ବଲ୍‌କୁ ମୋଜାଇକ୍ ଉପରେ ପିଟି ପିଟି ବେଶ୍ ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ ଭାବରେ ଖେଳୁଥିଲା । ଏତେଗୁଡ଼ିଏ ବୟସ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କର ନିକଟ ଉପସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ ଶିଶୁଟି ଯେପରି ଆଦୌ ସଚେତନ ନ ଥିଲା ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଯାତ୍ରୀର ଆଖି ଥିଲା ଏହି ଶିଶୁ ଉପରେ, କାରଣ ସେମାନଙ୍କର ଦୀର୍ଘ କ୍ଲାନ୍ତିକର ମନୋଟନି ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ଯେପରି ଏଇ ଦେବ-ପ୍ରେରିତ ଶିଶୁଟିର ଆବିର୍ଭାବ ହେଇଗଲା ଅକସ୍ମାତ୍ । ପିଲାଟିର ଛୋଟ ଛୋଟ ପାଦର ଚାଲି ଓ କ୍ରୀଡ଼ାଜନିତ ବିଭିନ୍ନ ଭଙ୍ଗୀ ସବୁ ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ମୁହଁରେ ବିଭିନ୍ନ ସହାନୁଭୂତିସୂଚକ ମୁଦ୍ରା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା । ପିଲାଟିର ପୋଷାକ ପରିଚ୍ଛଦ ସମ୍ପର୍କରେ ଖୁଂଟିନାଂଟି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାର ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ । କେବଳ ଏତିକି କହିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଯେ, ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ବାଉଁଶର ଟୋପି ପିନ୍ଧି ପ୍ରଚୁର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ଠିଆ ହେଇଥିବା ଏଇ ଶିଶୁ ଦେଖା ଯାଉଥାଏ ଗୋଟାଏ ଶିଶୁ ନେପୋଲିୟନ୍ ପରି!

କିଛି ସମୟ ପରେ ଦେଖାଗଲା, ଏଇ ଶିଶୁ ନେପୋଲିୟନଟି ଏପଟ ସେପଟକୁ ଚାହିଁ କିଛି ଅନୁସନ୍ଧାନ କରୁଛି ବୋଧହୁଏ । ହଁ, ଠିକ୍ କଥା ତା’ର ପିଙ୍ଗ୍‌ପଙ୍ଗ୍ ବଲ୍‌ଟି ହଠାତ୍ କୁଆଡ଼େ ଉଭେଇଗଲା । ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଯାତ୍ରୀମାନେ ନିଜ ନିଜର ଗୋଡ଼ ଉଠେଇ ବଲ୍‌ଟିର ସନ୍ଧାନ ନେବାକୁ ଚେଷ୍ଟିତ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ନେପୋଲିୟନ୍‌ର ସେଥି ପ୍ରତି ସାମାନ୍ୟ ଭ୍ରୂକ୍ଷେପ ନ ଥିଲା । ଦୁଇପଟେ ଧାଡ଼ିବାନ୍ଧି ଉପବିଷ୍ଟ ବୟସ୍କ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଝିରେ ସେ ଚାଲୁଥାଏ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଥଚ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତା’ର ଗନ୍ତବ୍ୟସ୍ଥଳକୁ । ମନେ ହଉଥାଏ ଯେପରି ଏଇ ବୟସ୍କ ଲୋକମାନେ ଏଇ ଶିଶୁ ସମ୍ରାଟର କରୋନେସନ୍ ଉତ୍ସବକୁ ଆମନ୍ତ୍ରିତ ଅତିଥି । ଧାଡ଼ି ଶେଷରେ ହେୟାର୍‌ପିନ୍ ମୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗି ସେ ଚାଲିଲା ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ରେଣୀବଦ୍ଧ ଅତିଥିମାନଙ୍କର ଗାର୍ଡ଼ ଅଫ୍ ଅନ୍‌ର ନବାକୁ । କିଛି ବାଟ ଯାଇ ସେ ହଠାତ୍ ଅଟକି ଗଲା ଜଣେ ପ୍ରୌଢ଼ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିକଟରେ, ଯିଏ ଚଉକିରେ ଆଉଜି ପଡ଼ି ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ନିଦ୍ରା ଯାଇଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କର ମୋଟା ଟୁଇଡ୍‌କୋଟର ବିରାଟ ପକେଟ୍ ଚଉକିର ଫାଙ୍କଦେଇ ଓହଳି ପଡ଼ିଥିଲା ତଳକୁ ।

ବିନା ସଙ୍କୋଚରେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ପକେଟ୍‌ରେ ହାତ ପୂରେଇ ସେ କାଢ଼ି ଆଣିଲା ପିଙ୍ଗ୍‌ପଙ୍ଗ୍ ବଲ୍‌ଟିକୁ ଜଣେ କୁଶଳୀ ଯାଦୁକର ପରି । ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିବା ଦର୍ଶକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ହାସ୍ୟର ମୃଦୁ ଗୁଞ୍ଜରଣ ଖେଳିଗଲା, କିନ୍ତୁ ନେପୋଲିୟନ୍ ଆସି ପୂର୍ବବତ୍ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଭାବରେ ପିଙ୍ଗ୍‌ପଙ୍ଗ ବଲ୍‌ଟିକୁ ପିଟିପିଟି ତାଙ୍କର ଅସମାପ୍ତ ଖେଳ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥିଲେ । ବଲ୍‌ଟି ପାଇସାରି ଫେରିଲାବେଳେ କିଏ ଜଣେ ପଚାରି ଦେଇଥିଲା ଇଂରେଜୀରେ, “ତୁମର ନାଁ କ’ଣ ୟଙ୍ଗ୍‌ମ୍ୟାନ?” ଶିଶୁଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସ୍ଥିର ହେଇଯାଇ, ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମୁହଁ ବୁଲେଇ ବେଶ୍ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ସହକାରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲା ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ‘କ୍ଲାଇବ୍’ ।

ପ୍ରସ୍ତାବିତ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ସମୟ ସରି ନାହିଁ ଏଯାଏଁ, ତଥାପି ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟହାନିର ପ୍ରଚୁର ସଂକେତ ମିଳିଲାଣି । କେହି କେହି ଏଠି ସେଠି ବୁଲାବୁଲି କରି ବିଳମ୍ବର କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି ଫେରି ଆସିଲେଣି । ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ବାଦ ଚଉକିରୁ ଚଉକି ସଂକ୍ରମିତ ହେଉଛି । କିଏ

କୁହେ, ହାଇଦ୍ରାବାଦରେ ଭୀଷଣ ତୋଫାନ୍, ୱେଦର୍ ଯିବା ପାଇଁ ପରମିଟ୍ କରୁ ନାହିଁ । ଆଉ କିଏ କୁହେ, ଆମ ଜାହାଜର ରାଡ଼ାର୍ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି, ଯିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେନ୍ ପାଇଁ ଖବର ଦିଆଯାଇଛି, ଇତ୍ୟାଦି ଇତ୍ୟାଦି । ବେଶ୍ କିଛି ଯାତ୍ରୀ ସେମାନଙ୍କର ଟିକେଟ୍ କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ୍ କରିବାର ମସୁଧା କରି ସାରିଲେଣି । ଏତିକିବେଳେ ଘୋଷଣା କରାଗଲା ଯେ, ପାସେଞ୍ଜରମାନେ ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟ କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍‌ରେ ସେମାନଙ୍କର ରାତ୍ରିଭୋଜନ ଖାଇ ନିଅନ୍ତୁ । ଯାତ୍ରୀମାନେ ନିଜ ନିଜର ହ୍ୟାଣ୍ଡବ୍ୟାଗ୍ ଧରି ଅଗ୍ରସର ହେଲେ କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍‌ଆଡ଼କୁ । ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାକୁ କହିଲା, "ଆସ ଲୀଳା, ଅନ୍ତତଃ କପେ କଫି ଖାଇ ମତେ କମ୍ପାନୀ ଦବ ।" ଠିକ୍ ପରେ ପରେ ଘୋଷଣା କରାଗଲା ଯେ ଫୋର୍ ୱାନ୍ ଫାଇଭ୍ ବିମାନ ଆଉ ମାତ୍ର ଦଶ ମିନିଟ୍ ପରେ ଛାଡ଼ିବ ।

ସେତେବେଳେ ଲାଉଞ୍ଜର ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଚିତ୍ର ଦବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଦଳେ କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍‌କୁ ଚାଲିଗଲେଣି । ଆଉ ଦଳେ ଠିକଣା କରିନେଲେଣି ଯେ, ସେମାନଙ୍କର ଡିନ୍‌ର ଖାଇବା ପ୍ରୟୋଜନ ନାହିଁ; ବରଂ ସେମାନେ ସିଧା ପ୍ଲେନ୍‌କୁ ଯିବେ । ଇତି ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ଚାରି ପଞ୍ଚଜଣ ଯାତ୍ରୀ ଟିକେଟ୍ କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ୍ କରିବା କାଉଣ୍ଟରରେ ଜିଦ୍ କରୁଛନ୍ତି । ଟିକଟ୍ କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ୍ କରିବାରେ ଅବଶ୍ୟ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କର କିଛି ଆପତ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଲଗେଜ୍ ଭିତରୁ ସେମାନଙ୍କର ଲଗେଜ୍‌କୁ ଚିହ୍ନଟ କରି ବାହାରକୁ ଆଣି ଦବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଝମେଲା ବାଦ୍ ଦବାକୁ ଯାଇ ସେ ଯାତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଗତ୍ୟା ରାଜି ହେଇଗଲେଣି, 'ଅଲ୍‌ରାଇଟ୍ ଉଇ ଆର୍ ଟେକିଙ୍ଗ୍ ଦିସ୍ ଫ୍ଲାଇଟ୍ ।'

କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେଇ ଅବସ୍ଥା । ଏତେ ଅଳ୍ପ ନୋଟିସ୍‌ରେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟକ ଯାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଡିନର୍ ଦେବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରସ୍ତୁତି ହୋଇପାରି ନାହିଁ । ଫଳରେ ବିଭିନ୍ନ ପୋଷାକପତ୍ରର ମିଶାମିଶି ଅନେକ ଗୋଡ଼ର ଫେଂଟାଫେଂଟି ଭିତରେ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟ୍ ଧରି କାଉଂଟର୍ ଉପରୁ ଯାହା କିଛି ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରୁଛନ୍ତି ସେତକ ଯଥେଷ୍ଟ ମନେ କରାଯାଉଛି । ଅଭିଜିତ୍ ଭିଡ଼ ଭିତରୁ ନିଜକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ ରକ୍ଷାକରି ଗୋଟାଏ ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ ଗୋଟିଏ କଟ୍‌ଲେଟ୍ ଧରି ଟେବୁଲ୍ ଉପରକୁ ଆସୁଆସୁ, କାହାର ଭ୍ୟାନିଟି ବ୍ୟାଗରୁ କ' ଣ ଗୋଟାଏ ଛୋଟ ଶିଶି ତଳେ ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗିଯିବାର ଶବ୍ଦ ହେଲା ଓ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍‌ର କୋଣ ଅନୁକୋଣ ଏକ ଲଘୁ ଅଥଚ ଏକ ଚପଳ ସୁଗନ୍ଧରେ ଆମୋଦିତ ହୋଇଉଠିଲା । 'ଅନ୍ ସ୍ପୋକନ୍' ପରଫ୍ୟୁମ୍ ସହିତ ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ବହୁ ପରିଚିତ । ସେମାନେ ଏହା ବିସ୍ମୃତ ହବାର ନୁହଁ । ସେମାନଙ୍କର ମଧୁଚନ୍ଦ୍ରିକା ରାତ୍ରିରେ ଏହା ହିଁ ଥିଲା ଲୀଳାର ନିର୍ବାଚିତ ପରଫ୍ୟୁମ୍ । ସେହିଦିନଠାରୁ ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ଏହି ପରଫ୍ୟୁମ୍‌ର ବ୍ୟବହାରକୁ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ମିଳନର ଏକ ଅଲଙ୍ଘନୀୟ ନିମନ୍ତ୍ରଣର ସଙ୍କେତ ରୂପେ ବ୍ୟବହାର କରି ଆସିଛନ୍ତି । ଟେବୁଲ୍ ଉପରକୁ ଅଭିଜିତ୍ ଆସିଲାବେଳକୁ ଲୀଳାର ଦୁଇଟି ଆଖି ଯେ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା ତାହା ଅଭିଜିତ୍ ବେଶ୍ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପାରିଥିଲା । ସେ ପ୍ଲେଟ୍‌ଟାକୁ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ କେବଳ କହିଲା, "ସୋ ଇଟ୍ ହାପ୍‌ନଡ଼୍!" ଲୀଳା ସ୍ମିତ ହସି ତା' ର ଆୟତ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ଆନତ କଲା । ଲୀଳାର ଦୁଇ କପୋଳରେ ନବବଧୂସୁଲଭ ସାମାନ୍ୟ ଅରୁଣିମା, ଅଭିଜିତ୍‌ର ଧମନୀରେ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହ ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଷିପ୍ର କରି ତୋଳିଥିଲା ।

ଏତିକିବେଳେ, ମାଇକ୍‌ରେ ଘୋଷଣାର ସ୍ୱର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ମନେ ହେଉଥିଲା, 'ଆଟେନ୍‌ସନ୍ ପ୍ଲିଜ୍' ... "ଦିସ୍ ଇଜ୍ ଆନ୍ ମର୍ସି ଏନାଉନ୍‌ସମେଣ୍ଟ ।" କ୍ୟାଣ୍ଟିନ୍‌ର କାଉଣ୍ଟରର ଓ ଲାଉଞ୍ଜର ସମସ୍ତ ଗୋଳମାଳ ଏକାଥରକେ ଚୁପ୍ ହୋଇଗଲା । ଏପରି କି ପ୍ଲେଟ୍‌ରେ କଣ୍ଟା ଚାମୁଚ ବାଜିବାର ଶବ୍ଦ ନାହିଁ । ମନେହେଲା ଯେପରି ଗୋଟାଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଭିତରେ ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟ ଉପରେ ଓହ୍ଲେଇ ଆସିଲା ମୃତ୍ୟୁର ନୀରବତା ।

ତା' ପରେ ଅତି ଆସ୍ତେ, ଅଥଚ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ମାଇକ୍‌ରେ ଭାସି ଆସିଲା ଏକ ସାମାନ୍ୟ କମ୍ପିତ ନାରୀ କଣ୍ଠ । ସେ ସ୍ୱର ଯେପରି ଆଭିଜାତ୍ୟର ସମସ୍ତ ସଂଯମ ପ୍ରୟୋଗ କରି ଉଦ୍‌ବେଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବାର ଉଦ୍ୟମ କରୁଛି ।

"ମୁଁ ମିସେସ୍ କପାସିଆ କହୁଛି । ଏଇ ମାତ୍ର ସମ୍ବାଦ ପାଇଲି ମୋର ସ୍ୱାମ ମିଃ କପାସିଆ ଗୁରୁତର ମଟର ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ହସ୍ପିଟାଲ୍‌ରେ । ଏଇ ଫ୍ଲାଇଟ୍ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଥିବାରୁ ମୁଁ ଓ ମୋର ଶିଶୁ ପୁତ୍ର ଏହାର ସୁଯୋଗ ନେବାକୁ ଚାହୁଁ । ଯଦି କେହି ଯାତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ସିଟ୍‌ଟି ମତେ ଦିଅନ୍ତେ ମୁଁ ଆଜୀବନ ଋଣୀ ରହିବି । ଆସନ୍ତା ଫ୍ଲାଇଟ୍ ଆଉ ବାରଘଣ୍ଟା ପରେ; କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ଅନେକ ଡେରି ହେଇଯାଇପାରେ..."

ଶେଷ ଆଡ଼କୁ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କର କଣ୍ଠସ୍ୱର ସାମାନ୍ୟ ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଆସିଲା ଭଳି ମନେ ହେଉଥିଲା ।

ତଥାପି ସମସ୍ତେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ । ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ମୁହଁକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି କେବଳ । ଅଭିଜିତ୍ ଚାହିଁଲା ଲୀଳାକୁ । ଲୀଳାର କିଛି ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଖି ଯେପରି କରୁଣାସିକ୍ତ ହେଇ ଉଠିଛି । ଅଭିଜିତ୍ ଟେବୁଲ୍ ତଳେ ତା' ର ଗୋଡ଼ ନେଇ ଲୀଳାର ଗୋଡ଼ ଉପରେ ଆସ୍ତେ ଚାପି ଦେଇ କହିଲା, ମୁଁ ସ୍ଥିର କରି ନେଇଛି ଆଜିର ଫ୍ଲାଇଟ୍‌ରେ ମୋ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଯାଉଛନ୍ତି ଏଇ ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଭଦ୍ରମହିଳା- ଜଣେ ଭଦ୍ରମହିଳାଙ୍କର ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଜୀବନମରଣ ସମସ୍ୟା, ଗୋଟିଏ ମାମୁଲି ଗତାନୁଗତିକ ବିଜିନେସ୍ କନ୍‌ଫରେନ୍ସ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।" ଲୀଳା କହିଲା, "ମୁଁ ତୁମଠାରୁ ଠିକ୍ ଏଇ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଆଶା କରୁଥିଲି । ୟୁ ଆର୍ ସୋ ସେନ୍‌ସିବଲ୍ ।"

ପ୍ଲେଟ୍ ଉପରେ କଟ୍‌ଲେଟ୍ ଖଣ୍ଡିକ ତଥାପି ଅଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ଏକ ସମୟରେ ଉଠିପଡ଼ିଲେ ଓ ଚାଲିଲେ ଏନ୍‌କ୍ୱାରୀ କାଉଣ୍ଟର ଆଡ଼କୁ । ଏନ୍‌କ୍ୱାରୀ କାଉଣ୍ଟର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କୁ ଲେଡ଼ି ଆନାଉନ୍‌ସରଠାରୁ ପୃଥକ କରି ଚିହ୍ନିବାରେ ଏତେ ଟିକେ ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ । କାରଣ ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳାକୁ ଦେଖି ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କର ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ମୁଖମଣ୍ଡଳର ମାଂସପେଶୀ ଆଶୁ ସାହାଯ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ଆଶାରେ ସାମାନ୍ୟ ଶିଥିଳ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ତା' ଛଡ଼ା ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଥିରେ ପୂରାପୂରି ବ୍ରିଟିଶ୍ ମହିଳା ଓ ତାଙ୍କର ତରୁଣ ସୁନ୍ଦର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ଆବୃତ୍ତ କରି ରଖିଥିଲା ଘଞ୍ଚ ମହୁ ରଙ୍ଗର ବବ୍ ହେୟାର୍ ଗୁଚ୍ଛ । ଅଭିଜିତ୍ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଇ ନିଜର ସଂରକ୍ଷିତ ସ୍ଥାନଟି ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କୁ ନିବେଦନ କରିଥିଲା । ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଅଭିଜିତ୍‌ଙ୍କର ଦୁଇ ହାତ ଧରି ପକାଇ କହିଥିଲେ, "ଆପଣଙ୍କର ଏ ତ୍ୟାଗକୁ ମୁଁ ଚିର ଜୀବନ ମନେ ରଖିବି- ଆଉ ମନେ ରଖନ୍ତୁ ଭଗବାନ ଦିନେନା ଦିନେ ଆପଣଙ୍କ ଜୀବନରେ ଏହାର ପ୍ରଚୁର କ୍ଷତିପୂରଣ କରିବେ ।" କଟାକ୍ଷରେ ଲୀଳାକୁ ମଧ ଅଭିନନ୍ଦନ କରିବାକୁ ଭୁଲି ନ ଥିଲେ । ମିସେସ୍ କପାସିଆ କହିଥିଲେ, "ଆପଣଙ୍କର ଅସାମାନ୍ୟ ସୁନ୍ଦରୀ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଦେଖି ମୋର ପ୍ରକୃତରେ ଭାରି ଈର୍ଷା ହେଉଛି ।"

ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କର କଥା କହିବାର ଭଙ୍ଗୀ ଥିଲା ଅତିମାତ୍ରାରେ ସଂଭ୍ରାନ୍ତ, ରୁଚିପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସଂଯତ । ଆଉ ହାତରେ ସମୟ ନାହିଁ, ମିସେସ୍ କପାସିଆ ତାଙ୍କର ହ୍ୟାଣ୍ଡବ୍ୟାଗ୍ କାନ୍ଧକୁ ଉଠେଇ ଆଉ ଥରେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲେ । ନିଜର ଟିକଟ୍‌ଟିକୁ ଆସନ୍ତାକାଲିର ଫ୍ଲାଇଟ୍ ପାଇଁ ଓ.କେ. କରିବାକୁ ଦେଇ ଦେଇ ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ମଧ ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କର ଅନୁଗମନ କଲେ ସିକ୍ୟୁରିଟି ଗେଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଲାଉଞ୍ଜ ଥିଲା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜନଶୂନ୍ୟ ଓ କମଳା ରଙ୍ଗର ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଚଉକିର ଧାଡ଼ିଗୁଡ଼ିକ ସେମାନଙ୍କର ଶୂନ୍ୟଗର୍ଭା କୋଳଗୁଡ଼ିକ ମୁକୁଳା କରି ସ୍ଥିର ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ସେହି ସମଗ୍ର ବିରାଟ ଅଙ୍କ୍ଷ ଅଞ୍ଚଳର ଏକମାତ୍ର ଅଧିବାସୀ ଥିଲା କ୍ଲାଇବ୍ ଓ ସେ ତା' ର ଅତିକାୟ କୃଷ୍ଣଭଲ୍ଲୁକକୁ ତଳେ ପକେଇ ଦେଇ ତଥାପି ଏକାଗ୍ରତାର ସହିତ ପିଙ୍ଗ୍‌ପଙ୍ଗ ବଲ୍ ଖେଳି ଚାଲିଥିଲା । ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଲାଉଞ୍ଜ୍‌କୁ ଆସି କ୍ଲାଇବ୍‌ର ହାତ ଧରି କହିଲେ, "କମ୍ କୁଇକ୍ ।' କିନ୍ତୁ କ୍ଲାଇବ୍ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କରି ଭାଲୁଟାକୁ ନେଇଆସି ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଯୋଗ ଦେଲା ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କ ସହିତ । ଲୀଳାର ମୁହଁରୁ ବାହାରିଗଲା, 'ହାଓ ସୁଇଟ୍' । ଶେଷଥର ପାଇଁ କୃତଜ୍ଞତାସୂଚକ ହାତ ହଲେଇ ହଲେଇ

ମିସେସ୍ କପାସିଆ ସିକ୍ୟୁରିଟି ଅର୍ଗଳିକୁ ପଶିଲେ । ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନିୟନ୍ ଆଲୋକରେ ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କର ହାତର ପାପୁଲି ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଯଥେଷ୍ଟ ଶୁଭ୍ର ଓ ସୁରୁଚିପୂର୍ଣ୍ଣ ।

ଲାଉଞ୍ଜର ବାରଣ୍ଡାରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ତଥାପି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିଲେ ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା । ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଓ କ୍ଲାଇବ୍‌କୁ ସେମାନେ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିଥିବାରୁ ପ୍ରଚୁର ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷ ଲାଭ କରୁଥିଲେ । କେତେବେଳେ ଅଭିଜିତ୍ କହିଲା, 'ତମେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛ ଲୀଳା, କ୍ଲାଇବ୍‌ର ରକ୍ତରେ କିଛି ଟ୍ରପିକ୍‌ର ରକ୍ତ ପ୍ରବାହିତ' ।

ଲୀଳା ଉତ୍ତର ଦେଇ କହିଲା, 'ଟ୍ରପିକ୍ ଅର୍ ନୋ ଟ୍ରପିକ୍ ହ୍ୱାଟ୍ ସୁଇଟ୍ ଚାଇଲଡ୍ ।' ଲୀଳାର ହାତ ଅଭିଜିତ୍‌ର ହାତ ଉପରେ ସାମାନ୍ୟ ଉଷ୍ମତାପ ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା ।

ସେମାନେ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଟେକ୍-ଅପ୍ ଦେଖିଯିବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲେ ।

ଏଇ ପ୍ଲେନ୍ ଇଞ୍ଜିନ୍‌ର କାନଫଟା ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଯାଉଛି ।

ଗୋଟାଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ଦେଖାଗଲା ଯେପରି ଗୋଟାଏ ଆଲୁମିନିୟମ୍‌ର କଣ୍ଢେଇ ଉଡ଼ାଜାହାଜଗୁଡ଼ିଏ ଆଲୋକ ବିନ୍ଦୁକୁ ଏକ ସରଳରେଖାରେ ରଖି ଉଠିଗଲା ଆକାଶକୁ ।

ଅଭିଜିତ୍ ଆଉ ଲୀଳା ଫେରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ତାଙ୍କର ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ । ଲାଉଞ୍ଜର ପାହାଚ ଓହ୍ଲେଇବା ପୂର୍ବରୁ ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାକୁ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ଏକ୍ସକ୍ୟୁଜ୍ କରିବାକୁ କହି ଗଲା ଟଏଲେଟ୍‌କୁ । ଲୀଳା ବୋଧହୁଏ ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍‌ରୁ ସାମାନ୍ୟ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ହବ ସେଇ ପାହାଚ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ଗୋଟାଏ କ' ଣ ଟ୍ୟୁନ୍ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ହମ୍ କରୁଥିଲା । ଅଭିଜିତ୍ ଟଏଲେଟ୍‌ରୁ ଫେରୁଥିଲା ପାଦ ଗଣି ଗଣି । ଲୀଳାର ପାଖାପାଖି ହବା ମାତ୍ରେକେ ଲୀଳା କହିଲା, "ଶୁଣ, ମୁଁ ତୁମପାଇଁ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସର୍‌ପ୍ରାଇଜ୍ ରଖିଛି ।"

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ଗୋଟିଏ ବିକଟ ଚିତ୍କାର କରି ସାଇରନ୍ ବାଜି ଉଠିଲା । ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟର କର୍ମଚାରୀମାନେ ଏପଟ ସେପଟ ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ି କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲେ । ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ଦୌଡ଼ିଗଲେ ଲାଉଞ୍ଜର ବାରଣ୍ଡାକୁ ଘଟଣାଟିକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ କାହାକୁ ପଚାରିବାକୁ ପଡ଼ିନାହିଁ । ସେମାନେ ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ ପ୍ଲେନ୍‌ର ବାଁ ପାଖ ଇଞ୍ଜିନ୍‌ରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଇଛି ମଝି ଆକାଶରେ ଓ ସେଇ ପ୍ଲେନ୍‌ଟା ରନ୍‌ୱେରେ ଓହ୍ଲେଇ ପଡ଼ିବାକୁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଆଉ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ମିନିଟ୍ ପରେ ପ୍ଲେନ୍‌ଟା ଯେତେବେଳେ ରନ୍‌ୱେ ଛୁଇଁଲା ସେତେବେଳକୁ ସମୁଦାୟ ଜାହାଜଟାକୁ ଲେଲିହାନ ଅଗ୍ନିର ଜିଭ ବାରମ୍ବାର, ବାରମ୍ବାର ଏକ ଗଭୀର ଆତ୍ମସନ୍ତୋଷରେ ଯେପରି ଚାଟି ନେଉଥିଲା ।

କାଳବିଳମ୍ବ ନ କରି ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଜାହାଜ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା ଫାୟାର୍ ବିଗ୍ରେଡ, ଆମ୍ବୁଲାନ୍‌ସ ଏବଂ ସିକ୍ୟୁରିଟି ଫୋର୍ସ ଜ୍ୱଳନ୍ତ ଜାହାଜଟାକୁ କର୍ଡ଼ନ କରି ଦେଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ହାୟ! ସେହି ଅଭିଶପ୍ତ ଜାହାଜର ଜଣେ ହେଲେ ମଧ ଯାତ୍ରୀ ବଞ୍ଚି ପାରି ନ ଥିଲେ । ଫାୟାର୍ ବିଗ୍ରେଡ୍ ନିଆଁ ଲିଭେଇ ସାରିବା ପରେ ଆମ୍ବୁଲାନ୍‌ସ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା ଗୋଟିଏ ଲାସ୍ ବୁହା ଗାଡ଼ିରେ ।

ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ପରି ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ଥିଲେ ଏ ଘଟଣାର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ । ନିଆଁ ଲିଭି ସାରିବା ପରେ ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟର ବ୍ୟସ୍ତତା ବଢ଼ିଯାଇଥିଲା ଦଶଗୁଣ । ଏଇ ଅବସରରେ ଜଣେ କିଏ ଏଆର୍‌ଲାଇନ୍‌ସର କର୍ମଚାରୀ କ୍ଳାନ୍ତି ଓ ହତାଶାରେ ଆସି ଲାଉଞ୍ଜର ପାହାଚ ଉପରେ ବସିପଡ଼ି ନିଜ ମୁଣ୍ଡର ଟୋପିଟାକୁ କାଢ଼ିନେଲେ । ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ପଚାରିଲେ, "ଯଦି କିଛି ମନେ ନକର ତାହେଲେ କହିପାରିବେ କି ଏ ଫ୍ଲାଇଟ୍ କେଉଁଠୁ ଆସୁଥିଲା?" ଭଦ୍ରଲୋକ ମୁହଁ ଫେରେଇ ଚାହିଁଲେ ନାହିଁ । କେବଳ କହିଲେ, "ଏ' ଟା ଫ୍ଲାଇଟ୍ ଫୋର୍ ୱାନ୍ ଫାଇଭ୍, ଯାହା ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ମିନିଟ୍ ପୂର୍ବରୁ ଏଆର୍‌ପୋର୍ଟ ଛାଡ଼ିଥିଲା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଯିବା ପାଇଁ ।"

ଅଭିଜିତ୍ ମୁହଁରୁ ଯେପରି ସବୁ ରକ୍ତ ଏକାଥରକେ ଶୁଖିଗଲା । ସେ ଯେଉଁଠି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ସେଇଠି ପାହାଚ ଉପରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ଓ ଲୀଳା ମଧ୍ୟ । ଲୀଳା ଅଭିଜିତ୍‌ର ଅଣ୍ଟାକୁ ଗୁଡ଼େଇ ଧରି ତା' ର କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ବୋଧହୁଏ ଟିକିଏ କାନ୍ଦୁଥିଲା । ଅଭିଜିତ୍ ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଅନେଇ ରହିଲା କିଛି ସମୟ, ତା' ପରେ ତା' ର କୋଟ୍ ପକେଟରୁ ଫ୍ଲାସ୍କଟା କାଢ଼ି ସବୁଯାକ ବ୍ରାଣ୍ଡି ନିଃଶେଷ କରି ଦେଇଥିଲା ଏକାଥରକେ । ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାର ପିଠି ଉପରେ ଗୋଟାଏ ହାତ ରଖି ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲା । ଆକାଶରେ ଅସଂଖ୍ୟ ତାରା ମିଟି ମିଟି କରୁଥିଲେ । ଅଭିଜିତ୍ ଗୋଟିଏ ସିଗାରେଟ୍ କାଢ଼ି ନେଇ ସେଥିରେ ଅଗ୍ନି ସଂଯୋଗ କଲା । ଯଦି କେହି ସେଠି ଦିଆସିଲି କାଠିର ଆଲୁଅରେ ଦେଖି ପାରିଥାନ୍ତା, ତାହାହେଲେ ସେ ଦେଖିଥାଆନ୍ତା ଅଭିଜିତ୍‌ର ଆଖିପତା ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଛି ଭିଜାଭିଜା ।

କିଛି ସମୟ ଏମିତି ନିଶ୍ଚଳ ହେଇ ବସି ସାରିବା ପରେ ଅଭିଜିତ୍ ଥରେ ଲୀଳାକୁ ଉଠେଇ ଦେଇ ଯାଇଥିଲା ଏନ୍‌କ୍ୱାରୀ କାଉଣ୍ଟର୍‌ରେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏବଂ ସେମାନେ ଅସମର୍ଥିତ ଗୁଜବକୁ ସମର୍ଥନ କରି କହିଥିଲେ ଯେ, ଜଣେ ହେଲେ କେହି ବଞ୍ଚିନାହାନ୍ତି-ପାଇଲଟ୍-କୋ-ପାଇଲଟ୍, ଷ୍ଟିୱାର୍ଡ଼, ଏଆର୍‌ହୋଷ୍ଟେସ୍ ସମେତ ।

ତାଙ୍କ ନିଜ ଗାଡ଼ିର ପଛ ସିଟ୍‌ରେ ବସି କେତେବେଳେ ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା ଘରକୁ ଫେରିଥିଲେ ସେକଥା ସେମାନଙ୍କର ଖିଆଲ ନାହିଁ । ରାସ୍ତା ପ୍ରାୟ ସାତ କିଲୋମିଟର । ଲୀଳା ଅଭିଜିତ୍‌କୁ କୁଣ୍ଢେଇ ଧରିଥିଲା ଏକ ଅନାଗତ ଆତଙ୍କର ଆଶଙ୍କାରେ । କେତେବେଳକେ ଲୀଳା ଅଭିଜିତ୍‌ର କୋଳ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ଶୋଇଯାଇଥିଲା ବୋଧହୁଏ । ସେମାନେ ଦୁଇଜଣ ଗୋଟାଏ ହେଲେ ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିନାହାନ୍ତି ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାର ବାହୁ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ହାତ ରଖି ସ୍ଥିର ହୋଇ ବସି ରହିଥିଲା ଏବଂ ମନେ ମନେ ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ ପୁନଃନିର୍ମାଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ।

ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଓ କ୍ଲାଇବ୍‌କୁ ଏୟାର୍ ଲାଇନ୍‌ସର ଫିଲ୍ଡ଼ ବସ୍‌ନେଇ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚେଇ ଦେବା ପରେ ସେମାନେ ଲ୍ୟାଡ଼ାର୍ ଦେଇ ଉଠିଥିବେ ଜାହାଜ ଭିତରକୁ ଏବଂ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଏଆର୍ ହୋଷ୍ଟେସ୍ ମୁହଁରେ ପାରମ୍ପରିକ ହସ ଟାଣି ନମସ୍କାର କରିଥିବ ଭାରତୀୟ ରୀତିରେ । ତା' ପରେ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଗଡ଼ିଗଡ଼ି ଯାଇଥିବ ଟ୍ୟାକ୍ସି ପଏଣ୍ଟକୁ ଏବଂ ଏଆର୍ ହୋଷ୍ଟେସ୍ ତା' ର ଚିରାଚରିତ ରୀତିରେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବ... "ଆପଣମାନଙ୍କ ସିଟ୍ ବେଲ୍ଟ ବାନ୍ଧି ନିଅନ୍ତୁ ଓ ଦୟାକରି କେହି ସିଗାରେଟ୍ ଖାଆନ୍ତୁ ନାହିଁ ।" ତା' ପରେ ଜାହାଜ ତା' ର ଗତି ବଢ଼େଇ ଥିବ ଏବଂ ଗତିର ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିନ୍ଦୁରେ କୋ-ପାଇଲଟ୍ ଷ୍ଟିକ୍ ରିଲିଜ୍ କଲା ପରେ ଜାହାଜ ଭୂଇଁ ଛାଡ଼ି ଉଠିଯାଇଥିବ । ଅଭିଜିତ୍ ତ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଛି ଜାହାଜ ଟେକ୍ ଅଫ୍ କଲାବେଳେ, ଠିକ୍ ଦେଖାଯାଉଥିଲା ଯେମିତି ଗୋଟାଏ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଖେଳଣା ଉଠିଗଲା ଉପରକୁ । ତା' ର ଗୋଟାଏ ମିନିଟ୍ ପରେ ଏଆର୍ ହୋଷ୍ଟେସ୍ ଆରମ୍ଭ କରିଥିବ ଅକ୍ସିଜେନ୍ ଟ୍ୟୁବ୍ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ପ୍ରଣାଳୀ ଏବଂ କହିଥିବ ଯେ, ଏହାର ପ୍ରୟୋଜନ ଯଦିଓ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ ତଥାପି ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ନିୟମର ଖାତିରରେ କେବଳ ଏହି ସତର୍କବାଣୀ କହିବାକୁ ପଡୁଛି ।

ତା' ପରେ ନାଁ, ଏଆର୍ ହୋଷ୍ଟେସ୍ ଦୁଇ ହାତରେ ପ୍ଲାଷ୍ଟିକ୍ ଟ୍ରେ ଧରି କଫି ବାଣ୍ଟିବାର ସମୟ ପାଇ ନଥିବ । (କ୍ଲାଇବ୍ ଦୁଇ ଚାରିଟା ଟ୍ରଫି ନେଇ ତା' ର ପକେଟରେ ରଖିଥାନ୍ତା ଅବଶିଷ୍ଟ ଯାତ୍ରାର ପାଥେୟପାଇଁ) । ଠିକ୍ ଏଇ ସମୟରେ ପାଇଲଟ୍‌ର ବୋର୍ଡ଼ରେ ବାରମ୍ବାର ଫାୟାର୍ ସିଗ୍‌ନାଲ୍ ଜଳି ଉଠିଥିବ ଏବଂ ଗ୍ରାଉଣ୍ଡ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ୍‌କୁ ପାଇଲଟ୍ 'ମେ' ଡେ' 'ମେ' ଡେ' ଚିତ୍କାର କରିଥିବ । ଅସହାୟ ଗ୍ରାଉଣ୍ଡ କଣ୍ଟ୍ରୋଲ୍ ପାଇଲଟ୍‌କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିବ ଓହ୍ଲେଇ ଆସିବାକୁ ଏବଂ କ୍ୟାପ୍‌ଟେନ୍ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିବ ଫେରେଇ ଆଣିବାକୁ ଜାହାଜ ତଳକୁ ।

ପାସେଞ୍ଜର କ୍ୟାବିନ୍ ଭିତରେ ଅତି ସାଧାରଣ ଭାବରେ ଦେଖା ଦେଇଥିବ ସାମାନ୍ୟ ଧୂଆଁ, ଅଥବା ଟିକିଏ ପୋଡ଼ା ଗନ୍ଧ । ପାସେଞ୍ଜରମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଦୃଷ୍ଟି ବିନିମୟ କରିଥିବେ । କିନ୍ତୁ ବେଶି ସମୟ ନୁହେଁ, ସେମାନେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥିବେ ଯେ ସେମାନେ ହୁଏତ ସତର ବା ଅଠର ହଜାର ଫୁଟ୍ ଉପରେ ଝୁଲି ରହିଛନ୍ତି ଗୋଟାଏ ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ଯେଉଁଥିରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଇଛି ।

ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ହଠାତ୍ ଅସହାୟ ହୋଇ ଉଠିଥିବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯାତ୍ରୀର ଚକ୍ଷୁ ଗୋଲକ ହୋଇ ଉଠିଥିବ ଦୁଇଟି ମୂର୍ତ୍ତିମାନ ଆତଙ୍କର ଜ୍ୱଳନ୍ତ ବିନ୍ଦୁ । ପ୍ରବୃତ୍ତିକ୍ରମେ ମିସେସ୍ କପାସିଆ କୁଣ୍ଢେଇ ଧରିଥିବେ କ୍ଲାଇବ୍‌କୁ । କିନ୍ତୁ ଆଉ ବେଳ କାହିଁ? ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଭିତରର ତାତି ବୃଦ୍ଧିପାଇ ଏକ ଅସହ୍ୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଲାଣି । ସବୁ ଯାତ୍ରୀମାନେ ଉତ୍ତାପରୁ ରକ୍ଷାପାଇବାକୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଭିଡ଼ ବାନ୍ଧୁଛନ୍ତି କକ୍‌ପିଟ୍ କାଛରେ । କକ୍‌ପିଟ୍‌ର ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ପରିସରରେ ପ୍ରାୟ ଅଢ଼େଇ ଶହ ଲୋକଙ୍କର ଭିଡ଼ । ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଗୋଟିଏ ଅତିକାୟ ପାଗଳା ଈଗଲ୍ ଚଢ଼େଇ ପରି ଗାଁ ଗାଁ ହେଇ ଦିଗବିଦିଗ ଶୂନ୍ୟ ହେଇ ଓହ୍ଲଉଚି ତଳକୁ । କିନ୍ତୁ କ୍ଲାଇବ୍? ସେ କେଉଁଠି? କ୍ଲାଇବ୍ ହୁଏତ ଭିଡ଼ କରିଥିବା ଲୋକମାନଙ୍କର ଆଣ୍ଠୁ ତଳେ ଲୁଚି ଯାଇଥିବ କୁଆଡ଼େ । ବା' ହୁଏତ ସେ ଠିଆ ହେଇ ରହିଥିବ ତା' ର ମା' ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସ୍ଥାନରେ କାସିବିଏଙ୍କା ପରି ।

କମଳା ରଙ୍ଗର ନିଆଁ । ସମୁଦ୍ରର ଖାଲୁଆ ଢେଉ ପରି ମାଡ଼ି ଆସୁଥିବ ଆଗକୁ ଆଗକୁ । ବୟସ୍କ ଲୋକମାନେ ସେମାନଙ୍କର ବାହୁ ଦେଇ ତାଙ୍କର ଆଖି ଆଡୁଆଳ କରିବାର ଚେଷ୍ଟାରେ ବିଡ଼ମ୍ବିତ ହୋଇ ବହୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଯନ୍ତ୍ରଣାର ଧ୍ୱନି ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବେ । ତା' ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବ ଚିତ୍କାର । ଆଃ! କକ୍‌ପିଟ୍ କାଛଟା ଭାଙ୍ଗିଯିବ ପରା! ତା' ପରେ ଅଢ଼େଇ ଶହ ଲୋକ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିବେ ପାଇଲଟ୍ ଓ କୋ-ପାଇଲଟ୍ ଉପରେ । କିଏ ଜାଣେ ମିସେସ୍ କପାସିଆ କେଉଁଠି? ବାଳ ପୋଡ଼ିଯିବାର ଫୁରୁକୁଟିଆ ଗନ୍ଧ ମିସେସ୍ କପାସିଆଙ୍କର ମହୁ ରଙ୍ଗର କେଶଗୁଚ୍ଛ କି ନାଁ ତା' କିଏ କହିପାରିବ? ଲୋକମାନଙ୍କର ଚିତ୍କାର, ଜାହାଜର ଗାଁ ଗାଁ ଶବ୍ଦ ଭିତରେ ବୋଧହୁଏ ତଥାପି କ୍ଲାଇବ୍ ସାମ୍ନା କରିଥିବ ଅବାରିତ ଅନଳକୁ । ତା' ପରେ ଗୋଟାଏ ସମବେତ ଚିତ୍କାର ଓ ତା' ସହିତ ତାଳ ରଖି ଜାହାଜଟା କଚାଡ଼ି ହେଇ ପଡ଼ିଚି ତଳେ କାହିଁ କେଉଁ ଉଚ୍ଚତାରୁ କିଏ ଜାଣେ? କିନ୍ତୁ କ୍ଲାଇବ୍? କ୍ଲାଇବ୍‌ର କଳାଭାଲୁ? ତା' ର ପିଙ୍ଗ୍‌ପଙ୍ଗ୍ ବ୍ୟାଟ୍ ଆଉ ବଲ୍?

ନିଜେ ତ ଅଭିଜିତ୍ ଦେଖିଛି କିପରି ଗୋଟାଏ ଜଳନ୍ତା ଲଞ୍ଜାତାରା ପରି ଓହ୍ଲେଇଥିଲା ଏହି ଅଭିଶପ୍ତ ଜାହାଜ । ତଳକୁ ଆସିଲା ପରେ ଅଭିଜିତ୍‌ର ମନେ ହେଇଥିଲା ଯେପରି ବୈଶ୍ୱାନରଙ୍କର କ୍ଷୁଧା ପ୍ରାୟ ନିର୍ବାପିତ ହେଇ ସାରିଥିଲା । ତଥାପି ସିଏ ଯେପରି ପ୍ଲେଟର ଅବଶିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟକୁ ଖାଇବାରେ ଲାଗିଥିଲେ ଚାଟିଚୁଟି, ପରମ ତୃପ୍ତିରେ ଖୁବ୍ ସାବଧାନରେ, ଯେପରି କୌଣସି ଖାଦ୍ୟ ନଷ୍ଟ ନ ହୁଏ ।

ଗାଡ଼ିର ଶବ୍ଦ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେଲା, କାରଣ ଗାଡ଼ି ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲୁଥିଲା ଅଭିଜିତ୍‌ର ସାମ୍ନା ଲନ୍ ଆଡ଼କୁ ବୃତ୍ତାକାରରେ ବେଷ୍ଟିତ କରିଥିବା ମୋରମ୍ ଓ ପେବଲ୍ ବିଛା ରାସ୍ତା ଉପରେ । ଅଭିଜିତ୍‌ର ଦୃଶ୍ୟ-କକ୍ଷ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା । ସେ ଲୀନାର ବାହୁରେ ମୃଦୁ ଚାପ ଦେଇ କହିଲା, 'ଲୀନା ଉଠ ଘର ହେଲା ।' ଲୀନା ଉଠିଥିଲା ସ୍ୱପ୍ନୋତ୍‌ଥିତ ପରି । କିନ୍ତୁ ଅଭିଜିତ୍ ଯେ' ତା' ର ବାଁ ପକେଟରୁ ରୁମାଲ କାଢ଼ି ଆଖି ପୋଛୁଥିଲା, ଏ କଥା ଲୀନାର ଦୃଷ୍ଟି ଏଡ଼େଇ ଯାଇ ନ ଥିଲା ।

ସେମାନେ ଉଭୟେ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲେଇ ଘରକୁ ଗଲେ । ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାକୁ ପ୍ରାୟ ବାହୁବେଷ୍ଟିତ କରି ନଉଥିଲା ଓ ମନେ ହଉଥିଲା ଲୀଳାର ଓଜନ ଯେପରି ଅନେକ ବଢ଼ିଯାଇଛି । ପୋର୍ଚ୍ଚ ତଳେ ଅଭିଜିତ୍ ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଇଙ୍ଗିତ ଦେଇ ପାଖକୁ ଡାକିଥିଲା ଓ ବହୁ ଆୟାସ କରି ଗୋଟାଏ ହାତ ମୁକ୍ତ କରି ପକେଟରୁ ଗୋଟିଏ ଶହେ ଟଙ୍କିଆ ନୋଟ୍ କାଢ଼ି ଡ୍ରାଇଭରକୁ ବକ୍‌ସିସ୍ ଦେଇଥିଲା । ଡ୍ରାଇଭର ଚିରାଚରିତ ଭଙ୍ଗୀରେ ସଲାମ କରି କହିଥିଲା, ସାବ୍, ବକ୍‌ସିସ୍‌କା କୋଇ ବାତ୍ ନେହିଁ, ହର ଦଫେ ମିଲତା ହେ, ଲେକିନ୍ ଆଜ୍ ଆପ୍ ବଚ୍‌ଗିଆ, ଯେ ମେରେ ଲିୟେ କ୍ରୋର୍ ରୁପିୟା କା ବକ୍‌ସିସ୍ ହେଁ ।" ଅଭିଜିତ୍ ତଥାପି ବାହୁବେଷ୍ଟନ କରି ଲୀଳାକୁ ମାର୍ବଲର ପାଞ୍ଚଟା ପାହାଚ ଚଢ଼େଇ ନେଇଥିଲା ।

ଘର ଭିତରର ଆଲୁଅ ସବୁ ଏଠି ସେଠି କୋରିଡର୍‌ରେ ଥିଲା ସ୍ତିମିତ । ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବା ପରି ଭଙ୍ଗୀରେ ଅଭିଜିତ୍ ଘରର ସବୁଗୁଡ଼ାକ ସୁଇଚ୍ ଜଳେଇ ଜଳେଇ ଚାଲିଲା, ଯେମିତି ଏଇ ସ୍ତିମିତ ଆଲୋକ ତା' ର ସହ୍ୟ ହେଉ ନାହିଁ ମୋଟେ । ସେମାନେ ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌କୁ ପଶିଲେ । ଗଲାବେଳେ ସେମାନେ ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌କୁ ଯେମିତି ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲେ ଠିକ୍ ସେମିତି ଥିଲା । ବେଡ୍ ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିଲା ବ୍ରାଣ୍ଡିର ବୋତଲ ଓ ଆସ୍ ଟ୍ରେରେ ଥିଲା ଅଧାଜଳା ଚୁରୁଟ୍ । ହୁଏତ ଖାଇବା କଥା ଚିନ୍ତା କରି ଲୀଳା ଫ୍ରିଜ୍ ଖୋଲିଥିଲା । ଫ୍ରିଜ୍‌ରେ ସବୁକିଛି ମହଜୁଦ୍ ଥିଲା- ଫଳ, ଚିଜ୍ ବଟର୍ ଏବଂ ସେରାମେଲ୍ କଷ୍ଟାର୍ଡ଼ (ଯାହା ଅଭିଜିତ୍‌ର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ ଓ ଯାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଅଭିଜିତ୍‌କୁ ଗୋଟାଏ ସର୍‌ପ୍ରାଇଜ୍ ଦବ ବୋଲି କହିଥିଲା ଲୀଳା) । କିନ୍ତୁ ପରମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଫ୍ରିଜ୍‌ଟାକୁ ପୁଣି ବନ୍ଦ କରି ଦେଇଥିଲା ସେ ।

ଅଭିଜିତ୍ ଗୋଟିଏ ଗ୍ଲାସ୍‌ରେ ଟିକିଏ ବ୍ରାଣ୍ଡି ଢାଳି ଡାକିଲେ, 'ଟିକିଏ ବରଫ ଦିଅ ଲୀଳା' ଲୀଳା ବରଫ ଟ୍ରେ କାଢ଼ିଲା ଫ୍ରିଜ୍‌ରୁ ଓ ଯେତେବେଳେ କିଛି କ୍ୟୁବ୍ ଆଣି ଅଭିଜିତ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ଅଭିଜିତ୍ କହିଲା, "ଆଜି ଡ୍ରିଙ୍କ୍ ପାଇଁ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ଡେଡ୍‌ବଡ଼ିକୁ ପ୍ରିଜର୍ଭ କରିବାକୁ ହୁଏତ ବରଫ ଦରକାର ହେଇ ଥାଆନ୍ତା ।" ଲୀଳା କହିଲା, "ଆଜି ଆଉ ଏ ରସିକତା କରନାହିଁ ଅଭିଜିତ୍- ମୁଁ ସତରେ କ୍ଳାନ୍ତ ।"

ଅଭିଜିତ୍ ସାମାନ୍ୟ ବ୍ରାଣ୍ଡି ସିପ୍ କରୁ କରୁ ଯେତେବେଳେ ସିଲିଂଫ୍ୟାନ୍‌କୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ଏକ ଭାବଲେଶ ଶୂନ୍ୟ ଆଖିରେ, ସେତେବେଳେ ଆସି ଲୀଳା ପାଖ ଖଟରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେମାନେ ଉଭୟେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିସ୍ମୃତ ହେଇ ଯାଇଥିଲେ ଯେ ମାତ୍ର କିଛି ସମୟ ତଳେ ଗୋଟାଏ 'ଅନ୍‌ସ୍ପୋକନ୍' ପରଫ୍ୟୁମ୍ ଶିଶି ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ସେମାନଙ୍କର ସ୍ନାୟୁରେ ରକ୍ତ ପ୍ରବାହ କ୍ଷିପ୍ର କରି ତୋଳିଥିଲା । ଲୀଳା ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଶୋଇଚି । କିଛି ସମୟ ପରେ ଅଭିଜିତ୍ ବ୍ରାଣ୍ଡିର ଗ୍ଲାସ୍‌ଟାକୁ ନିଃଶେଷ କରିଦେଇ ବେଡ୍‌ରୁମ୍‌ର ଆଲୁଅ ଲିଭେଇ ଦେଇ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

ଅଭିଜିତ୍ ଓ ଲୀଳା କେତେବେଳେ ଶୋଇଯାଇଥିଲେ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ହଠାତ୍ ରାତିରେ ଅଭିଜିତ୍‌ର ନିଦ୍ରା ବ୍ୟାହତ ହେଇଥିଲା । ବେଡ୍ ଲ୍ୟାମ୍ପଟାକୁ ଜଳେଇ ଦେଇ ଅଭିଜିତ୍ ଦେଖିଲା ଯେ, ଲୀଳା ତା' ର ଅନେକ ଆଗରୁ ଉଠି ବସି ଝରକା ଦେଇ ଶୂନ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଅନେଇ ବସିଛି । ଅଭିଜିତ୍ ଲୀଳାର ଦୁଇ ହାତକୁ ଚାପି ଧରି କହିଲା, "ମୁଁ ଜାଣେ ତମେ ଏତେ ସମୟ ଧରି କ୍ଲାଇବ୍ କଥା ଭାବୁଛ ।" ଲୀଳା କହିଲା, "ହଁ, ତମର ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ଯେ ମିସେସ୍ କପାସିଆ ଆଉ କ୍ଲାଇବ୍‌କୁ ବଳି ପଡ଼ିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏ କଥାଟାକୁ ମୁଁ ହଜମ କରିପାରୁ ନାହିଁ ।"

ଅଭିଜିତ୍ କହିଲା, "ଲୀଳା ମୁଁ ବି ଅନେକ ସମୟ ଧରି ସେଇ କଥା ଭାବିଛି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତମକୁ ଆଜି ଗୋଟାଏ ଅଦ୍‌ଭୁତ ଗପ କହିବି, କିନ୍ତୁ ତମେ ଆଗ ପ୍ରମିସ୍ କର- ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି କଫି ତିଆରି କରିବ ।"

ଲୀଳା କଫି ତିଆରି କରିବାକୁ ଉଠିଗଲା ଏବଂ ଅବିଳମ୍ବେ ଦୁଇ କପ୍ ବାମ୍ପ ଉଠୁଥିବା କଫି ନେଇ ଆସି ହାଜର ହେଲା ଅଭିଜିତ୍ ପାଖରେ । ଦୁଇଜଣ ଯାକ ଗରମ ଗରମ କଫିର କପ୍ ଓଠ ପାଖକୁ ନେଲେ । ଓଠରେ ଉଷ୍ମ କଫିର ସ୍ପର୍ଶ ସେମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ବାସ୍ତବ ଜୀବନକୁ ଫେରେଇ ଆଣିଲା, କେଉଁ ଏକ ଅପହଞ୍ଚ ଜନଶୂନ୍ୟ ଦ୍ୱୀପରୁ । ଅଭିଜିତ୍ ତା' ର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତ ଗପ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

ଆରବ ଦେଶରେ ସାମୁରାହି ବୋଲି ଗୋଟିଏ ସହର ଅଛି । ସେହି ସହରର ପ୍ରାୟ ଦୁଇ କିଲୋମିଟର ଦୂରରେ ଅନ୍ୟ ଏକ ସହରରେ ଜଣେ ବଣିକ ବାସ କରୁଥିଲେ । ଦିନେ ପ୍ରାୟ ଦିନ ଦୁଇଟାବେଳେ ତାଙ୍କର ଭୃତ୍ୟ ବଜାରରୁ ବେଶ୍ ଭୟଭୀତ ହେଇ ଫେରିଆସି କହିଲା ଯେ ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସେଠି ରହିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ଓ ତା ' ର ଦାଦା ପାଖକୁ ସାମୁରାହି ଚାଲିଯିବାକୁ ଚାହେଁ । ବଣିକଟି ଏହାର କାରଣ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁବାରୁ ଭୃତ୍ୟଟି କହିଲା ଯେ, ସେ ଆଜି ବଜାରର ଗୋଟିଏ କଣରେ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିଲା ଓ ମୃତ୍ୟୁ ତାକୁ ଚାହିଁ ହସିଲା ମଧ୍ୟ । ଏହା କହି ଭୃତ୍ୟଟି ଚାକିରିରୁ ଇସ୍ତଫା ଦେଇ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସାମୁରାହି ଚାଲିଗଲା ।

ଏହା ପରେ ପରେ କଥାର ସତ୍ୟାସତ୍ୟ ଜାଣିବା ପାଇଁ ବଣିକ ବି ନିଜେ ବଜାରକୁ ଯାଇଥିଲେ ଓ ଭୃତ୍ୟ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ସତକୁ ସତ ମୃତ୍ୟୁକୁ ବଜାରରେ ଗୋଟିଏ କ ' ଣରେ ଠିଆହୋଇ ରହିଥିବାର ଦେଖିଲେ । ପ୍ରଚୁର ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରି ମୃତ୍ୟୁ ନିକଟକୁ ଯାଇ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, "ମହାଭାଗ, ବଜାରରେ ବହୁଲୋକ ଚଳପ୍ରଚଳ କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆପଣ ମୋ'ରି ଭୃତ୍ୟଟିକୁ ଦେଖି ହସିଲେ କାହିଁକି? ଫଳରେ ଭୃତ୍ୟଟି ମୋତେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିଛି ।"

ମୃତ୍ୟୁ ଉତ୍ତର ଦେଲେ, "ମହାଶୟ, ସେ ଆପଣଙ୍କର ଭୃତ୍ୟ ତାହା ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଲୋକଟି ସହିତ ମୋ ' ର ଆଜି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଅଛି ସାମୁରାହିରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଛ ' ଟାରେ, ତେଣୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟର ମାତ୍ର ଚାରି ଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଏ ସହରରେ କ ' ଣ କରୁଛି ବୋଲି ଭାବି ବୋଧହୁଏ ଅନିଚ୍ଛାକୃତ ଭାବରେ ହୁଏତ ହସି ଦେଇଥିବି ।"

ଅଭିଜିତ୍‌ର ଗଳ୍ପ ଶେଷ ହେଲା । ଲୀଳା କେବଳ ଗବାକ୍ଷ ଦେଇ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ରାତି କେତେ ହବ ଜଣାନାହିଁ । ଅଭିଜିତ୍ ମଧ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲା । ଆକାଶରେ ଝୁଲି ରହିଥିଲା ଏକ ବିକଳ ଅସ୍ତଗାମୀ ଚନ୍ଦ୍ର, କ୍ଲାଇବ୍‌ର ମୁହଁ ପରି ତୋଫା ଗୋରା, ପୁଣି ସେଥିରେ ମିଶି ରହିଛି ସାମାନ୍ୟ ତମ୍ବାଟିଆ ରଙ୍ଗ, ଟ୍ରପିକ୍‌ର ଅବଦାନ ।